9 Οκτωβρίου 2015

Το σπίτι

/ Γενικά Θέματα

Θεοδόση Νικολάου.

Οι πόρτες σπασμένες και τα παράθυρα σχισμένα

Χαλαρά τα φατνώματα έτοιμα να πέσουν

Κι από τους τοίχους οι ασβέστες ραγισμένοι

Σωριάζονται στο πάτωμα με κρότο κάθε τόσο.

Το σχήμα και το χρώμα του αλλάζει

Όπως η λάμψη ενός νομίσματος που έρχεται κοντά σου

Ταξιδεύοντας σε ποταμούς χεριών για χρόνια,

Και δεν υπάρχει νόμος

Να προστατεύσει αυτό το σπίτι

Ως οικοδόμημα ιδιαιτέρου και εξαισίου κάλλους

Μιας εποχής που φεύγει

Και να κριθεί διατηρητέον.

Οι χαραμάδες ανοίγουνε τη θέα

Με κάποια αδιαφορία αποκαλύπτοντας

Αυτό που τόσα χρόνια μ’ επιμέλεια και φροντίδα

Κρατούσε στο εσωτερικό του μυστικό

Και το περίεργο μάτι μ’ ενδιαφέρον προσπαθούσε

να ερευνήσει.

Και τώρα που ο ήλιος χαμηλώνει στον ορίζοντα

Και η σκια μου επιμηκύνεται και ξεπερνά το ανάστημά μου

Σχεδόν εκμηδενίζοντας την ύπαρξή μου

Φοβούμαι μήπως κι η αθέατη ομορφιά του κινδυνεύει

Γιατί το κάθε ωραίο που υπάρχει χρειάζεται

το στήριγμά του

Όπως το άγαλμα χρειάζεται το βάθρο του

Όπως το ρόδο την ισχύ του κάλυκός του.

Πηγή: isagiastriados.com